

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Epistola XXXVIII. Alexandri Papae III. Ad Rogervm Eboracensem
Archiepiscopvm Et Hvgonem Dvnelmensem Episcopvm. De praedicta
coronatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

tibi quam ecclesiæ prouidere volentes, auctoritate apostolica statuimus, vt factum prædicti archiepiscopi vobis nulla ratione præiudicium possit in posterum generare, quo minus ius coronationis & inunctionis regum Angliæ possessionaliter habeatis, sicut antecessores tui & eadem ecclesiæ a quadraginta annis retro habuisse noscuntur.

EPISTOLA XXXVIII.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD ROGERVM EBORACENSEM ARCHIEPISCOPVM
ET HVGONEM DVNELMENSEM EPISCOPVM.

De prædicta coronatione.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei venerabilibus fratribus Rogero Eboracensi archiepiscopo, & Hugoni Dunelmensi episcopo, salutem & apostolicam benedictionem.

Ezech. 3.

LICET commendabiles & grati nobis in plurimis existatis, & sinceræ vos completamur brachiis caritatis, propter hoc tamen non debemus omittere, quin ea quæ perpetrata & incorrecta generant mortem & requiramus in vobis, & zelo rectitudinis corrigamus: dicente Domino per prophetam: *Si loquente me ad impium: Morte morieris, non annuntiaueris ei, neque locutus fueris; ipse quidem in peccato suo morietur, sanguinem autem eius de manu tua requiram.* Depressio siquidem Anglicanæ ecclesiæ, & diminutio libertatis illius, quæ per regem vestrum, siue proprio motu, siue potius alius, aliis suggerentibus, facta dignoscitur, plurimum iam pridem animum nostrum afflixit, & non modicum nobis sollicitudinis & doloris ingessit. Cum enim oportuerit eum de corrigendis his, quæ ab antecessoribus suis male commissa fuerant, cogitare, ipse potius præuaricationibus præuaricationes adiiciens tam iniqua constituta sub regis dignitatis obtentu & posuit & firmavit, sub quibus & libertas perit ecclesiæ, & apostolicorum virorum statuta, quantum in eo est, suo robore vacuantur. Nec credidit debere sufficere, si sub eo diuinæ leges in regno Angliæ silentium & vacationem susciperent, nisi peccatum transmitteret ad heredes, & longo tempore faceret suum regnum sine ephod

& sine superhumerali federe. Inde fuit quod illas iniquas vsurpationes absque vlla exceptione vestro & aliorum fratrum & coepiscoporum vestrorum iuramento fecerit firmare, & plectendum iudicauit vt hostem, quicumque vellet ab iniquis illis constitutionibus dissentire. Indicat hoc venerabilis frater nostri Thomæ Cantuariensis archiepiscopi exilium; demonstrat & hoc clericorum & confanguineorum eius, illorum etiam, qui adhuc pendentes ab vberibus matris vagiebant in cunis, miseranda proscriptio. Et metus mortis incutitur, si ad hoc cuiusquam animus erigatur, vt contra statuta illa diuinis velit legibus obedire. Nos ipsi, quorum iudicio præuaricationes illæ corrigendæ fuerant aut plectendæ, ad confirmationem illarum sub occasione temporis impacati multa fuimus instantia prouocati, & laboratum est exactione non modica, vt vsurpationibus illis, cum nondum nobis expressæ fuissent, auctoritatis conferremus apostolicæ confirmationem; & hoc quidem a principio.

Processu vero temporis, exulante pro debito pastoralis officii iam dicto archiepiscopo, & consuetum Romanæ ecclesiæ subsidium ab officio nostro sæpius requirente, misimus ad iam dictum regem de melioribus & maioribus fratribus nostris; misimus & alias ecclesiasticas personas, & putauimus quod duritia eius in nostra humilitate & mansuetudine frangeretur, & fieret quod Salomon dicit: *Patientia lenietur princeps, & lingua mollis frangit iram.* Ipse vero sufferentiam nostram multiplici legatorum arte deludens, vsque adeo contra monita nostra videtur animum obdurasse, vt nec contra prænominatum archiepiscopum deferueat, nec de peruersis statutis illis quidquam minui patiatur: imo & ipsam Cantuariensem ecclesiam plurimo detrimento possessionum suarum afficiat, & in ipsam ecclesiastico ministerio antiqua spoliet dignitate. Nuper enim, cum filium suum coronari voluerit, contempto eodem archiepiscopo, ad cuius hoc officium de antiquo iure dicitur pertinere, per manum tuam, frater archiepiscope, ei in aliena prouincia diadema regni fecit imponi. In coronatione autem illius nulla ex more de conferuanda ecclesiæ libertate cautio est præstita, vel, sicut aiunt, exacta; sed iuramento potius asseritur confirmatum, vt

*Prov. 25.
Ibid. 15.*

regni consuetudines, quas auitas dicunt, sub quibus dignitas periclitatur ecclesiæ, illibatas debeat omni tempore conseruare. In quo etsi multum prænominati regis nos uehementia conturbat, amplius tamen de uestra & aliorum coepiscoporum uestrorum possumus infirmitate moueri, qui (quod dolentes dicimus) facti sicut arietes non habentes cornua, abiistis absque fortitudine ante faciem subsequenti. Etsi enim hoc tibi licere forte, frater archiepiscopo, in propria prouincia potuisset, quomodo tamen hoc in prouincia aliena, & illius præcipue qui exulare pro iustitia & fere solus exire uoluit, & dare gloriam Deo, tibi licuit, nec de ratione possemus, nec de sanctorum patrum constitutionibus inuenire.

Quod si ad excusationem tantæ præuaricationis quifquam obiiciat, in aliis quoque regnis grauia plurima & enormia perpetrari, in ueritate possumus respondere, quod nullum adhuc regnum in tantum diuinæ legis contemptum inuenimus corruisse, ut scriptis & iuramentis episcoporum tam manifestas enormitates fecerit communiri. Nisi quisquam illud impudenter alleget, quod schismatici postmodum a fidelium communionem præcisi inaudita & damnabili superbia commiserunt. *Habacuc 1.* Unde quia iuxta uerbum prophetæ, *A uobis iudicium egressum est peruersum*, in uobis factum est peruersum. Quid ultra omnes alias prouincias in usurpationibus suis, & post tam iniquas consuetudines iuramento firmatas, non adiecistis resumere scutum fidei, ut staretis pro domo Domini in die prælii, sed prostrauistis corpus uestrum in terram, ut per uos fieret uia transeunti? Et ne, si diutius tacuerimus, una uobiscum in die iudicii damnationis sententia inuoluamur, auctoritate sacrosanctæ Romanæ, cui, auctore Domino, ministramus, ecclesiæ, ab omni officio episcopalis uos suspendimus dignitatis; sperantes quod sub disciplina saltem, & paterno uerbere constituti, redire tandem ad cor, & de tuenda debeat ecclesiæ libertate satagere. Si uero nec sic zelum episcopalis officii resumpseritis, nos adhuc, auctore Domino, quod nobis imminet faciemus. Vos uidete, ne illud uobis dicatur, quod cuidam dictum per prophetam dicitur: *Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi.* Nos enim, quia lo-

Os 4.

cum illius tenere (Deo, prout ipsi placuit, disponente) conspicimur qui a prædicatione verbi Dei nec verberibus poterat nec vinculis coerceri, non debemus sub ambigua expectatione pacis creditam nobis diuini verbi pecuniam in sudario reponere, & alligatam eam tamdiu conferuare, donec paulatim lucrandi hora occurrat, & creditor veniens de reddenda acerbe nos conueniat ratione.

EPISTOLA XXXIX.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD SENONENSEM ET ROTHOMAGENSEM
EPISCOPOS.

Vt efficiant sub pœna censurarum compleri pacem
quam rex Angliæ verbis promisit.

*Alexander seruus seruorum Dei venerabilibus fratribus Seno-
nensi & Rothomagensi episcopis salutem &
apostolicam benedictionem.*

FRATERNITATI vestræ per apostolica scripta præci-
piendo mandamus, & in virtute obedientiæ præcipi-
mus, quatenus infra viginti dies post harum susceptionem
eundem regem ex parte nostra diligenter conueniatis,
commonere propensius & exhortari curetis, vt pacem,
quam cum eodem archiepiscopo verbo tenus fecit, execu-
tione operis compleat. Nihil minus etiam eidem sugges-
tatis, vt postmodum ablata omnia restituat, damna data re-
farciat, prauas & execrabiles consuetudines omnino præ-
cidat. Si autem intra triginta dies post commonitionem
vestram, pacem quam statuit, & promisit, consummare
noluerit, in tota terra eius cismarina omnia diuina, præter
baptismata paruulorum, & pœnitentias morientium, re-
moto appellationis obstaculo, prohibeatis officia celebra-
ri, & sententiam ipsam vsque ad condignam satisfactio-
nem faciatis inuiolabiliter obseruari. Quod si alter ve-
strum, aliqua necessitate obstante, huius rei executioni
non potuerit interesse, (quod tamen nollemus, nec expediret)
alter non minus id quod dictum est exequatur.
Datum Anagninæ septimo Idus Octobris.